

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

prosinec 2017 / ročník XXVII

**Viktor
Dvořák:
*ZA DAR VÍRY
JSEM RÁD***

**Sv. Tomáš
Akvinský
a sociální
politika**

**Karolína Píchová nově
vede jindřichohradeckou
CHARITU**

KARMEITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Enrique Monasterio

Jak si Pán Bůh postavil betlém

Poetické dílo žánrem připomíná Exupéryho Malého prince: tváří se jako kniha pro děti, ale osloví spíše dospělé čtenáře, vnímavé pro duchovní hodnoty v hávu krásné literatury.
váz., 112 s., 289 Kč

Antonia Jacksonová, Felicity Frenchová

Vymalovávky o narození Ježíše

Popustte uzdu své fantazii a vybarvěte si vánoční vymalovávky. Připomenete si tím biblický příběh o narození Ježíše a krásně si odpočnete v Boží přítomnosti.
brož., 32 s., 119 Kč

Juraj Vojtáš

Odvážné srdce

Strhující příběh Willa, chlapce z divočiny, který se vydá zachránit dívku Caru z moci hrozného draka. Jeho otec má jako jediný sílu postavit se smrtícím nestvůrá. Skrývá přitom před synem hrozné tajemství...
brož., 304 s., 349 Kč

Roman Brandstaetter

Příhody mého života

Drobné prózy, úvahy, vzpomínky a básně polského autora, kterého mnozí znají díky jeho výjimečnému románu Ježíš z Nazareta.
brož., 304 s., 329 Kč

Milada Jiřina Burgerová

Modlitba s Terezií od Ježíše

Záměrem této knihy je představit smysl a význam modlitby, duchovní rozvoj a každodenní život s Pánem podle učení svaté Terezie.
váz., 424 s., 349 Kč

Franco di Mare

Lovil smrt, našel život – Nový začátek vyhořelého reportéra v Sarajevu

Roku 1992 natáčí válečný zpravodaj dramatické konflikty v obleženém Sarajevu. Napadne ho bláznivá myšlenka, že by mohl adoptovat malé děvčátko, které přežilo bombardování sirotčince...
brož., 224 s., 349 Kč

Obsah

Miloslav kardinál Vlk byl in memoriam oceněn cenou hejtmanky	3
Za královnou země BOA	3
Viktor Dvořák: Bůh je otázkou poznání	4
Sociální politika v učení sv. Tomáše Akvinského	6
Služba v kostele se netýká pouze kněze	7
Vinnetou se chce bratřit... a další tajemství prachatického hospice	7
Šumavské kostelíky VIII.	8
Nebojme se pozvat děti do kostela	9
Slovo života pro děti	10
Vedení jindřichohradecké Farní charity se ujala Karolína Píchová	12
Výlet Dobrovolnického centra do Lipna nad Vltavou	13
Děti z Arpidy navštívily katedrálu a napekly perníky pro papeže Františka.	13
Santa go home aneb Proč pouštíme Santu do bytu	14
Nová kniha o dějinách rodu Mokřých	15
Nejen vánoční zamyšlení s Karlem IV.	16
Cena charity pro paní Krejčovou z Týna nad Vltavou	17
Mendík zpíval pro hospic	18
Začal nový školní rok AKLY	18
Personalie	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakce: redaktor, editor: Miroslav Bína
grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice
Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Příští číslo: 10. 1. 2018 / Uzávěrka: 15. 12. 2017

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto: Radka Doležalová, Deník

Miloslav kardinál Vlk byl in memoriam oceněn cenou hejtmanky

Cenu hejtmanky Jihočeského kraje Zlatou šupinu udělenou in memoriam Miloslavu kardinálu Vlkovi včera převzala 26. října sestra Miloslava Vlkova paní Růžena Lívancová.

Podle hejtmanky Jihočeského kraje Ivany Stráské oceněné osobnosti zasvětily svůj život práci pro naši zemi a pro jižní Čechy, svůj čas věnovaly nám. „*Miloslav Vlk svůj čas zasvětil obnově církevního školství. V Českých Budějovicích založil již v roce 1990 gymnázium J. N. Neumanna a zahájil přípravy na zřízení katolické teologické fakulty na Jihočeské univerzitě...*“, řekla Ivana Stráská, která Miloslava kardinála Vlkova ocenila in memoriam za mimořádné činy, celoživotní práci a zásluhy o rozvoj a dobré jméno Jihočeského kraje.

„*Naše první setkání proběhlo po pádu železné opony, kdy po mém biskupském svěcení přijel Miloslav Vlk s velkým nadšením do Říma za námi – českými studenty, z nichž většina tam přišla do emigrace. Vyzval nás k návratu do vlasti a opětovnému budování duchovních hodnot v naší zemi. Toto nadšení stále zůstává v mém srdci a jsem za to Miloslavu kardinálu Vlkovi vděčný*“, řekl při této příležitosti diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil.

Ocenění získali bývalý dlouholetý ředitel pivovaru Budějovický Budvar **Jiří Boček**, student Gymnázia Jírovcova v Českých Budějovicích **Lukáš Fiedler**, doyen české psychologie **Milan Nakonečný** a válečný veterán a plukovník ve výslužbě **Rudolf Zajac**, kteří převzali od hejtmanky Ivany Stráské Zlatou šupinu. In memoriam byla zároveň udělena policistovi **Václavu Haasemu** a kardinálovi **Miloslavu Vlkovi**.

Ocenění Zlatá šupina spojuje představu štěstí se symbolem typicky jihočeského rybářského řemesla. Slavnostní vyhlášení a předání ocenění se uskutečnilo v hlubocké Alšově jihočeské galerii v rámci oslav vzniku samostatného Československa.

Miroslav Bína

Foto: PMD

Za královnou země BOA

Tak by se dala nazvat sobota 4. listopadu, kterou na Klokotech společně prožilo několik desítek dětí a mladých z Pelhřimova, Tábora a okolí, Plzně, Písku i odjinud. Proč se tady všichni sešli?

Všichni více či méně patří do celosvětové sítě Papežského misijního díla dětí a s heslem „Děti pomáhají dětem“ se ve svých farnostech scházejí k modlitbě, hram a tvoření pro misie.

Pelhřimovské klubko, které přijelo do Klokot na návštěvu, má svou bohatou historii. V jeho vedení se už prostrídalo mnoho jmen. A v posledních letech na podzim tradičně vyjíždí na výlet za odměnu za celoroční práci pro misie. Tentokrát jsme se sešli na Klokotech, aby děti viděly a zažily, že nejsou ve svém klubku samy, a potěšily se navzájem s klubkem klokotským. Pro obě skupiny si připravila program mládež scházející se u oblátů na Klokotech.

Děti se pokusily vžít do role misionáře objevujícího zcela novou zemi. K tomu znamenitě posloužil členitý terén v okolí Klokot. Tady si skupinky mohly vyzkoušet domorodá řemesla, poznávaly místní flóru, odpočívaly při čtení místních moudrých příběhů, vyzkoušely zdejší hudbu. Viděly také práci misionářů samy v akci – misionář nemůže přinášet zvěst o Ježíši Kristu bez znalosti místního jazyka. A také nemůže zůstat netečný k utrpení, na které zná lék či léčbu. Zlatým hřebem byla audience u královny země Boa. Bylo možné královně povyprávět, co cestovatelé v její zemi zažili, a odnést si od ní na památku radu misionáře, ke kterým v této zemi chovají úctu.

Velké poděkování Dianě, Anně a Lídě za vedení pelhřimovské skupinky i mladým z Klokot za realizaci programu!

Hana Koukalová

Viktor Dvořák: Bůh je otázkou poznání

Foto: Alena Hrbková

Československý rodák (7. 10. 1979) studoval DAMU v ročníku Ladislava Mrkvičky a Jaroslavy Tvzníkové. Po počátcích v Olomouci následovalo tři leté působení v Divadle Petra Bezruče a první místo v divácké anketě za mužský herecký výkon. Kromě aktuálního angažmá v Městských divadlech pražských spolupracuje s divadelní společností Aqualung. Zkusil si i menší role v televizních seriálech Kriminálka Anděl, Ordinance v růžové zahradě, Redakce nebo v pohádce Tři bratři. Aktuálně ho můžeme vidět v seriálu První republika, kde ztvárnil roli Kryštofa Lébla.

Vaše herecké začátky jsou spojené s prvním angažmá v Moravském divadle v Olomouci ještě za studií DAMU. Vzpomenete si na tehdejší první zkušenosti?

K prvnímu angažmá jsem se dostal velmi tradičně – přes školní Divadlo DISK. Z nabídek jsem vybral Olomouc mimo jiné jako Jihočech, který příliš neznal Moravu. Vybral jsem se tak do světa na zkušenou. Poprvé jsem tam přijel v den, kdy jsem nastupoval. Přijel jsem vlakem, dal si párek, šel na čtenou zkoušku a hned zpátky do Prahy. Takhle jsem tam jezdil několik měsíců během čtvrtého ročníku studií. Celý první týden jsem ani neměl ubytování a tak když jsem přijel ve čtyři ráno do Olomouce, do prvního kafe někde v bufetu jsem spával na nádraží. Měl jsem nabitý program a k tomu si dělal řidičák a jízdy jsem absolvoval mezi hlavním nádražím a DISKem, kde jsem

večer hrál. A po představení jsem šel zase na noční vlak do Olomouce.

Moc rád vzpomínám na roli záporného Mordreda v inscenaci „Merlin aneb pustá země“ Tankreda Dorsta (dramatická freska na artušovské téma). První angažmá vám může tuhle krásnou profesi i znechutit, nebo vám otevře svět. Měl jsem štěstí. V Olomouci mám dodnes přátele a vracím se tam.

Následně jste strávil tři roky v ostravském Divadle Petra Bezruče a v sezóně 2006/07 zde získal první místo v divácké anketě za mužský herecký výkon. Za co jste ocenění získal a co pro Vás takové uznání znamenalo?

Šlo o anketu oblíbenosti, nešlo o konkrétní roli. Měl jsem samozřejmě radost, ale nepřečtuji to. Není to ani méně

ani více, než to je ocenění v jedné sezoně. V té další už to vyhrál někdo jiný, ale to už jsem tam nebyl...

Za příležitost v Ostravě vděčím Janu Mikuláškov, který mi nabídl spolupráci. Divadlo Petra Bezruče je malé progresivní divadlo s dobrou dramaturgií, bylo to přirozené pokračování mé práce. Musím zmínit Čechovovy Tři sestry, kde jsou vždy velké diskuse o provedení – udělali jsme je jako grotesku. Hrozně nás to bavilo.

Úspěch měla také komedie „Britney goes to heaven“ – parodie Petra Kolečka na svět reality show. Hrál jsem anděla Gabriela, který rozhoduje, kdo půjde do pekla a kdo do nebe a zamiluje se do Britney. Možná to mělo také vliv na moje ocenění. Určitě na to má vliv, zda hraješ sympatické role. To se mi ostatně potvrdilo i u role v jednom televizním seriálu.

... k tomu se ještě dostaneme.

Vaše cesta nakonec vedla do Městských divadel pražských. Když tyto scény srovnáte, vnímáte nějaké rozdíly oproti regionálním divadlům?

V Praze je rozhodně více příležitostí a práce, to stále platí. Ale to nemusí být vůbec důležité. Nakonec záleží více na tom, s jakou partou kolegů pracujete, pak je jedno, kde tvoříte. Obecně se rozdíly netýkají ani rivality kolegů. V divadle trávíte při zkouškách i představeních mnoho času a není moc produktivní nevycházet s kolegy. Je dobré netrápit se tím, jestli má někdo více rolí a jakých.

Lidé z branže vědí, že srovnání divadel je o něčem jiném. Např. Městská divadla – ABC a Rokoko, zřizovaná HL městem Prahou jsou více „veřejnoprávnější“ a hrajeme různé žánry a možná i více stravitelnější pro diváky. Jeden soubor hraje každý večer na obou divadelních scénách. Výhoda je, že se dostanu k různým rolím – např. uvádíme i činoherní muzikály, které jsou u publika oblíbené. Moc rád mám naše jevištní provedení s písněmi, tancem a humorem Pan kaplan má třídu rád od Leo Rostena, které uvádíme už od roku 2009. Moje postava – Ital Lucca Barbella se spolu s ostatními židovskými uprchlíky před nacismem učí anglicky. Celé představení sedíme v lavičkách, učíme se a vynikají tam slovní vtipy, protože neumíme dobře anglicky. K tomuto žánru jsem se dostal až v pražském angažmá.

Nezůstal jste stranou, ani co se týče televizní tvorby. Máte za sebou role v seriálech Kriminálka Anděl, Ordinance v růžové zahradě, Redakce, seriálu Drazí sousedé nebo pohádce Tři bratři...

V posledních letech se točí více televizních seriálů – s mnoha postavami a produkce proto oslovuje herce napříč divadly po celé republice. Občas, když vidím nějaký televizní seriál, říkám si, koho znám z jakého divadla. Já mám rád natáčení v dobových kulisách a kostýmech. Obzvláště hereckým kolegyním to velmi sluší.

Na obrazovkách můžeme aktuálně sledovat pokračování seriálu První republika, kde jste ztvárnil roli Kryštofa Lébla. Jak jste se vžil do osudu hrdiny a doby před jedním stoletím?

Možná si diváci všimli, že se postava Kryštofa Lébla ze

seriálu vytratila. V průběhu dějové linky se objeví až ke konci druhé série.

Nevím, zda to takhle tvůrci seriálu zamýšleli, ale Kryštofa jsem pojal jako hodně rozhořčeného mladého muže, který si jde za pravdou – což se hrálo velmi dobře. Překvapilo mě, jak moc to diváci sledují a prožívají. Po uvedení první série reagovali, že jsem opravdu nepříjemný. Obecně, u oblíbených pozitivních postav jsou reakce pozitivnější... (smích), ale je to důkaz, že postava Kryštofa diváky emočně zasáhla.

Postupně se proměnil pohled na tehdy platné společenské, morální a rodinné hodnoty a normy. Myslíte, že jsou stále platné? Co jste si z práce na seriálu s historickou a národní tematikou odnesl?

Starosti a problémy řešíme stejné, jako před sto lety. Žijeme ale v době, kdy máme pocit, že můžeme všechno. Ale svoboda je také zavazující. Musíme si sami nastavit řád, což je těžší. Výhoda je, že se dnes lze snadněji realizovat, vystoupit z prostředí, do kterého jsme se narodili. Můžeme se stát kýmkoli. Zrádné je to v tom, že dnes všichni fungujeme pod tlakem i např. médií. K tomu jsem došel i bez role. Jinak řešíme stále stejné starosti – zdraví, práci, vztahy...

V této souvislosti se nemohu nedotknout velmi soukromého tématu. Vy sám máte zmiňovaný řád jako vodítko – jste věřící. Jak prožíváte svoji víru a co pro Vás v životě znamená?

K tomu, že je nad námi něco, co nás přesahuje, jsem si došel velmi brzy. Přestože pokřtěn (v českobudějovické katedrále), ve víře jsem vychován nebyl. Na to, že je Bůh, jsem si přišel sám jako školák. Pamatuji se na moment, kdy jsem si to uvědomil. Říká se, že víra je dar a já jsem za něj rád. Pak už jde o formu, kterou tomu člověk dá a i samotná víra každého z nás se vyvíjí. Myslím si, že víra je vztah k Bohu a můžeme jí formovat. Dnes jsem tomuto vztahu blíže než dřív.

Dnes, více než v minulosti, rád zajdu do kostela. Rozumím lidem, kteří říkají, že to nepotřebují, ale pak zjistíte, že to má výhody přijít k tomu blíže. Cesta může odradit a mne k tomu život postupně formoval. Nesouhlasím s tím, že jsme národ ateistů, setkávám spoustu věřících lidí, svůj víru ale asi neradi institucionálně sdílíme a škatulkujeme.

Jaké jsou vaše pracovní plány, kde Vás budeme moci vidět?

V divadle Rokoko byla nedávno premiéra hry o Karlu Čapkovi, kde ztvárňuji tři postavy – Václava Havla, Klause Manna, Edvarda Beneše, během představení se asi desetkrát převlékám a velmi mne to baví. Je to hra o zápas dobrého a čestného člověka s přesilou. Ta ho udolá o chvíli dřív, než se naplní katastrofy, před kterými varuje. V listopadu začalo natáčení třetí série seriálu První republika, kde se zase budu bít za svojí pravdu. Od ledna budeme zkoušet novou inscenaci v divadle, nechte se překvapit...

Miroslav Bína

Sociální politika v učení sv. Tomáše Akvinského

Sv. Tomáš Akvinský vnesl svým pojetím křesťanské lásky, milosrdenství a dobročinnosti do tradice moderní sociální politiky a sociálního státu zásadu minimálního sociálního zabezpečení. V době, kdy žil a působil, navazovala církev při řešení sociálních otázek, právě Tomášovou zásluhou, organicky na učení církve prvotní, zejména na učení sv. Augustina o „darů a ovoci“.

Tommaso d'Aquino, jak zní jeho jméno, se narodil v roce 1225 do poměrně zámožné šlechtické rodiny v městečku Aquino nedaleko Neapole. Během svého života působil např. v Kolíně nad Rýnem, Paříži, Římě, Neapoli. Zejména studia v Kolíně nad Rýnem měla pro jeho další vývoj vliv zásadní. Zde se setkal se svým učitelem Albertem Velikým a později ve svých pracích trvale navázal na jeho úsilí o harmonizaci víry s rozumem, při zachování primátu víry. Tomáš ve svém díle vybudoval mohutný teologicko – filosofický systém, jehož stěžejními díly jsou „Suma teologická“ a „Suma proti pohanům“. Trvalou pozornost v nich věnuje právě řešení sociálních otázek. Účast na jejich řešení považuje za jednu z nejdůležitějších povinností každého křesťana.

Věren tradicím antické filosofie klade Tomáš důraz na rozum. Tato skutečnost se odráží zejména v Tomášově chápání pojmů křesťanské lásky, milosrdenství a dobročinnosti. Jednání člověka z pozice křesťanské lásky musí být dobrovolné, realizované jako projev rozumné vůle. Vnější projev křesťanské lásky je úkon milosrdenství, pomoc bližnímu v nouzi – dobročinnost. Ta sama v sobě zahrnuje tři skutečnosti: naplnění nejvyššího dobra zjeveného Božím zákonem, dobra bližního, spočívajícího ve zmírnění jeho bídy a konečně dobra vlastního, kterým je příspěvek ke spasení.

Dobročinnost člověka se uskutečňuje prostřednictvím almužny. Tento zásadní vnější projev vůle je ostatně společný všem třem světovým monoteistickým náboženstvím, islám nevyjímaje. Tomáš však nově dělí almužny na tělesné a duševní a toto dělení ovlivňuje zásadním způsobem přístup k řešení sociálních otázek do současnosti. Za almužny tělesné pokládá: nasytit hladovějící, napojit žíznivě, obléci nahé, poskytovat pohostinství, navštěvovat nemocné a poskytovat jim péči, vykupovat zajaté a po-

hřbívat mrtvé. Almuzny duševní dělí podobně jako tělesné do sedmi skupin: učit nevědomé, radit pochybujícím, utěšovat truchlící, napomínat hřešící, odpouštět urážejícím, snášet nepohodlné a za všechny se modlit. Toto dělení na tělesné a duševní strasti je zásadní, neboť i jedinec, který zrovna nežije v chudobě, může prožívat duševní, psychické strasti. I když Tomáš učí, že dobročinnost je sankcionována Božím zákonem, přesto vymezuje podmínky, které musí splnit jak ten, kdo almužnu poskytuje, tak samozřejmě i její příjemce. Dárce má dávat pouze

z přebytku, tak aby neohrozil sebe a svou rodinu, případně ty, kteří na něm závisí. Obdarovaný se musí nacházet v elementární bídě, kdy je např. hladem, bezprostředně ohrožen jeho život.

Tomáš Akvinský byl členem dominikánského řádu, významným pedagogem, rádcem papežů i králů. Jeho myšlenky se staly základním kamenem sociální nauky církve a i v současnosti zásadní způsobem ovlivňují její úkoly a rozsah. Církev vychází z Tomášova učení považuje dobročinnost za určenou Božím zákonem. Nemusí být proto sankcionována pozitivním právem, ale má být přirozenou povinností každého věřícího člověka. Z učení

o almužně, jejím poskytování a přijímání vyplývá, že sociálněpolitická opatření nemají být nástrojem vyrovnávání sociální úrovně.

Přes počáteční odpor některých církevních autorit a řádů, byl Tomáš Akvinský v roce 1323 kanonizován, v roce 1567 prohlášen za pátého učitele církve a v roce 1879 za jejího prvního učitele. Učení sv. Tomáše Akvinského je až do současnosti považováno za jedinou správnou ortodoxní filosofii katolické církve.

Zdroj: Wikipedie

Služba v kostele se netýká pouze kněze

Českobudějovická farnost sv. Vojtěcha ve Čtyřech dvorech o víkendu hostila 11. listopadu kostelníky, varhaníky, lektory a akolyty. Společné setkání se uskutečnilo po krátké pauze za účasti obou českobudějovických biskupů.

Po mši svaté se účastníci rozdělili do čtyř skupin: lektoři pracovali pod vedením generálního vikáře Davida Henzla; akolyty vedl otec biskup Vlastimil Kročil, kostelníky otec biskup Pavel Posád a varhaníky Štěpán Malík a Karel Ochozka. Diskuse ve skupinkách byla příležitostí k novým podnětům pro jejich službu, povzbuzení a poděkování za často nedoceňovanou a nezbytnou práci v životě jednotlivých farností.

„Osobně jsem se na tento den těšil“, řekl otec biskup Pavel Posád, který vedl skupinku kostelníků. „Jak významná je tato skromná a nenápadná služba se nejvíce pozná, až když kostelník ve farnosti chybí. Co všechno v takovém případě nefunguje, od odemčení kostela, přes přípravu liturgie, včetně shrabání listů před kostelem nebo odhrnutí sněhu v zimě. Věřím, že jsme se povzbudili k další práci na budování Božího království“, dodal Pavel Posád.

Setkání má již dlouholetou tradici a jeho úkolem je, aby se tito lidé dobré vůle vzájemně povzbudili při společném slavení Eucharistie.

Miroslav Bína

Foto: Michal Klecka / Člověk a víra

Vinnetou se chce bratřit... a další tajemství prachatického hospice

Je nová knížka, ve které jsou zaznamenány veselé příhody ze života prachatického hospice. Lze v ní nahlédnout pod roušku hospicového světa, který je hezčí, radostnější, bezbolestnější i veselejší, než si mnoho lidí myslí.

Pan profesor se šprajcnul. I když bylo pozdě, nechtěl za žádnou cenu do postele. Manželka, která byla na pokoji s ním, měla obavy, aby se kvůli počínajícímu Alzheimeru neztratil nebo neupadl. Nabádala ho, ať si jde lehnout, ale on nedbal. Zavolala tedy na pomoc mladou sestru.

„Pane profesore, už je čas na spaní.“

„Kdepak, já tady budu ještě sedět.“

„Pojďte si raději lehnout. Vezmeme si pyžamo a půjdeme do postele.“

Profesor se na sestřičku soustředěně podíval a prohlásil: „Jste bezpochyby velice půvabná dáma, ale do postele s vámi nepůjdu.“

Ukázka z knihy

Z došlých ohlasů: Včera mi ji kamarádka přivezla. Řehkala jsem se celej večer. Je hezký, jak lidi, kteří ví, že brzy přijde smrt, jsou až syrově upřímní... Je to dojemné, nadějeplné, důstojné a je to důkaz toho, že smrt nemusí být jen smutná.

Ano, v hospicích se umírá. A ten prachatický není výjimkou. Své poslední dny však člověk nemusí prožít v bolesti a zoufalství. Může být obklopen rodinou, rekapitulovat prožité roky a přemýšlet o věčnosti. Umírající se může pochopitelně i smát. Ano, v hospicích bývá veselo. Příběhy, které se skutečně staly, jsou toho dokladem. Pokud je humor kořením života, proč by nemohl okořenit také odchod do nebe? Odlehčené příběhy prokládáme citacemi z dopisů pozůstalých. Ti oceňují profesionalitu a empatii, kterou pracovníci hospice pacientům prokazují. Ceduli „Ticho léčí“ v Hospici sv. Jana N. Neumanna nikde nenajdete. Mohlo by tu ale viset upozornění: LÁSKA POMÁHÁ. A HUMOR TAKY!

Kdo nevěří, ať k nám běží! Anebo si tuto knížku přečte. Jejím zakoupením lze mnohé pochopit, hodně se pobavit a zároveň přispět na dobrou věc. Je vhodná i jako dárek. Publikace má 71 stran, stojí 99,- Kč plus poštovné. Objednat lze na adrese: ucto@hospicpt.cz, nebo na tel.: 388 311 726.

PhDr. Robert Huneš

Šumavské kostelíky VIII.

Pokračujeme v cestě napříč krásnou šumavskou přírodou s krátkou zastávkou v restaurovaném zdíkovském zámku zpět k jihočeské metropoli.

Vimperk

Trošku nepřehledná silniční síť nás nakonec zahání na malé parkoviště přímo pod zámkem a bdělé babičky klábosící na lavičce nás ihned informují, kudy k náměstí a hezkému kostelu. Zdejší zámek měl pohnutou historii a za národní kulturní památky byl prohlášen až v roce 2010, kdy byl ve značně zanedbaném stavu. Byl založen králem Přemyslem Otakarem II. jako pevnost na prastaré stezce vedoucí z Bavorska do Čech. Stručně z bohaté historie uvedeno – v 16. st. patřil Rožmberkům, v 17. st. Novohradským z Kolovrat. Od roku 1719 jako majetek Schwarzenbergů, za První republiky pronajat armádě, po válce se na něj vztahoval „lex Schwarzenberg“.

- Město Vimperk (Winterberg) je historickým městem na Zlaté stezce, dnes s více než 7 tis. obyvatel v Pračatickém okrese, navštěvované mnohými turistickými výpravami, dříve známé sklářskou a dřevozpracující výrobou, ale také kvalitní polygrafií. Tiskárna založená v roce 1855 byla známá tiskem kalendářů, modlitebních a dětských knížek. Vznik města je datován v letech 1251–1260, v roce 1423 bylo vypáleno husity, roku 1479 králem Vladislavem Jagelonským povýšeno na město. Roku 1547 jej ztratili Malovcové za účast na protihabsburském povstání. Roku 1563 patřilo Vilémovi z Rožmberka, r. 1630 Eggenbergům, od r. 1798 hlubocké větvi Schwarzenbergů.
- Náměstí vystavěné na značně svažitém terénu má své osobité kouzlo. Jen se rozhodnout, kam dříve. Pocho-pitelně, shora to máte jako na dlani. Uprostřed městské věž (vznik kolem roku 1500) s gotickým portálem a sgrafity, upravena r. 1909. Hned vedle kostel **Navštívení Panny Marie** s nepravidelným gotickým trojlodím s jednou věží, pochází ze 13. st., přestavěn 1365 a v 16. st. znovu zaklenuta loď, barokně upraven v 18. a 19. století. Z roku 1702 pochází kamenná go-tická socha Madony (kolem r. 1400), Vimperská mado-na (1420) je uložena v Národní galerii. Bohaté vitráže a další památky.

- Plebanie datována rokem 1384, děkanství ustaveno r. 1883, matriky vedeny od r. 1646. Nedaleký hřbitovní kostel z roku 1912 je zasvěcen **Božskému Srdci Páně**.

Svatá Maří

Pouhé čtyři kilometry od Vimperka je na jižním svahu Mařského vrchu, který je přírodní památkou, rozložena tato malá šumavská vesnička se zhruba 500 obyvateli, odkud je krásný výhled nejen na Boubín, ale i na Bobík či Vimperk. K vrcholu s kaplí sv. Václava vede křížová cesta. Nejstarší dochovaný písemný doklad o existenci obce i kostela je z roku 1352. Název obec získala právě od ná-zvu kostela, který je od svého počátku zasvěcen **sv. Maří Magdaleně**.

- Založení obce má souvislost s kolonizační činností držitelů obce Čestice na Strakonicku. Nově založená vesnice dostala název Laz Marie, dnešní název se datuje od prvního písemného dokladu z roku 1543. Z té doby se zachovala gotická křtitelnice, zvony společně s těmi ve Zdíkovci patří mezi nejstarší v jižních Čechách.
- Již v roce 1414 bylo zřízeno samostatné kaplanství, v roce 1650 zde bylo pouhých šest stavení. Na přelomu 17. a 18. st. byla obec několikrát postižena požárem, od té doby se pomalu rozrůstala, v roce 1850 byl zřízen obecní úřad.
- V církevních archívech je lokalita pod názvem **MAŘÍ**, plebanie r. 1360, od roku 1667 spadala pod Malenice, r. 1735 farnost obnovena, matriky od r. 1735. Kostel původně gotický, barokně přestavěn, gotický sanktuář z doby kolem r. 1500.
- Součástí obce je místní část, nedaleká vesnička **Trho-nín** (33 domů, 66 obyvatel - r. 2009–11), první zmínka pochází z roku 1359, na návsi pěkně upravená kaple **Panny Marie**.

Lštěň

Nevýhodou všech poutí je zřejmě skutečnost, jak ten čas

rychle utíká. Při zastavení v tomto krásném a sluncem zalitém prostředí připomeňme kapličku s legendou, že zde při své cestě žehnal sv. Vojtěch České zemi.

Farní kostel, který v letech 200–3 prošel rozsáhlou opravou, nese zasvěcení **sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka**. Plebanice datována r. 1384, později byla přifařena k Vimperku. Farnost obnovena r. 1718, matriky vedeny od r. 1720, dnes je spravován z Čkyně. Barokní kostel pochází z let 1739–41 a byl postaven podle plánů Martinelliho na místě původního kostela z 2. pol. 13. století. Hlas zvonů zve nejen k tradiční poutni, ale ke každé bohoslužbě. Jsou totiž tři, největší z roku 1584, s gotickým dekorem má vážit 8 q a již dvakrát praskl. Další dva jsou menší.

Vlachovo Březí

Koho by již z dálky nezažala mohutná stavba zdejšího děkanského kostela se zasvěcením **Zvěstování Páně**. Vznik plebanie datován rokem 1359, ustavení děkanství r. 1933, matriky vedeny od r. 1650. Barokní kostel s pravoúhlým presbytářem a dvojicí bočních kaplí pochází z let 1659–1669. Roku

1930 byly odkryty zbytky románského kostela s půlkruhovým portálem.

- Filiální kostel **Sv. Ducha** nad městem je osmiboká barokní centrála, sklenutá kopulí z 18. st., obdélníková loď byla přistavěna r. 1903. V roce 1702 byl kostelu darován vzácný obraz Panny Marie mnichem Faltýnem, který byl ale později přenesen do farního kostela. Roku 1851 byla ke kostelu postavena křížová cesta. Svatodušní pouť je pro farníky velkou událostí, pro ostatní obyvatelstvo je spojena s Pivními slavnostmi.
- Město má dnes cca 1700 obyvatel, první zmínky pocházejí z konce 13. století. Král Ferdinand I. povýšil na městečko s právem používat znak. Po třicetileté válce městečko postupně vzkvétá, roku 1868 povýšeno na město.
- K dalším památkám patří židovský hřbitov, synagoga byla k bohoslužbě užívána do roku 1924, útrapy 2. sv. války nikdo ze židovské komunity nepřežil.

František Růžička

Nebojme se pozvat děti do kostela

Vím, že je hodně dětí, které ani jednou nenavštívily kostel ani v místě svého bydliště, protože je tam ještě nikdo nevzal. Nebo se tam ocitly jen náhodně a nic se o kostele nedozvěděly.

S tím se dá něco udělat – myslím teď na pozvání dětí do kostela prostřednictvím škol. Domluvíme se s ředitelem školy a nabídneme možnou ost seznámení s kostelem jako kulturní památkou nebo v době adventní nebo vánoční možnost seznámení s příběhem Vánoc. V kostele máme obrazy a sochy svatých, o kterých se děti ve škole učí /o sv. Václavovi, Ludmile, Anežce, o sv. Mikuláši, o sv. Cyrilovi a Metoději/. Okolo Velikonoc si můžeme připravit program o slavení velikonočních svátků, ukázat křížovou cestu...

Jestliže ve škole pozvání přijmou a věřím, že ano, protože v řadě předmětů se s křesťanskými tématy děti setkávají, musíme se na návštěvu dobře připravit. Je třeba mít jasno, co chceme sdělit a jak to uděláme. Můžeme využít vhodnou metodiku. Důležité je, aby s dětmi přišel pedagogický doprovod. Také děti musí být připraveny na to, co je čeká a jak se mají chovat v jim neznámém prostředí. Nemůžeme si myslet, že děti posadíme do lavic a ty budou poslouchat, co jim pěkného povíme a ani se nehnou. Dnešní děti jsou náročnými posluchači. Mohli bychom být zklamáni, že jsou neukázněné. Proto s dětmi navažme kontakt tím, že jim budeme klást otázky, na které dokáží odpovědět. Nechme je plnit nějaký úkol, můžeme mít pro ně připravený pracovní list. Je-li to možné, zahrajme a zazpívejme píseň. Jistě vás napadne řada dobrých věcí, které můžete využít /i malý dárek udělá radost/ – láska je vynalézavá. Nezahltíme informacemi, nemusíme říct všechno, stačí poodkrýt tajemství, a pak doufat a modlit se, aby aspoň někteří přišli zas.

Ludmila Tröstlová

SŽ
#12

Jsem služebnice
Páně: ať se mi stane
Podle tvého slova!

(Lk 1,38)

Panna Maria se plně realizovala,
protože plnila ne svou, ale Boží
vůli a protože plně důvěřovala
tomu, co po ní Bůh žádal.

Někdy se nám ale to, co po nás
žádá, může zdát absurdní.

Připadalo by nám lepší udělat to jinak. Chtěli
bychom my sami vzít svůj život do svých
rukou. Dokonce bychom někdy rádi radili
Bohu, jak to má nebo nemá dělat.

VĚRME TOMU, ŽE SE NIC NEDĚJE
NÁHODOU.

Ale každá věc přispívá k dokončení Božího
obrazu, který budeme pozvolna odhalovat,
den za dnem, tím, že budeme konat Boží
vůli.

Tváří v tvář každé Boží vůli – bolestné,
radostné i neutrální – můžeme opakovat slova,
která nás naučil Ježíš v modlitbě Otčenáš: „Buď
vůle tvá“.

Žijme takhle...

„Doma, ve škole i s přáteli se snažím žít evangelium. Nejnáročnější
je to pro mě ve škole. Spolužáci nevnímají křesťanství jako opěrný
bod pro život a často se mi posmívají. Nejhorší na tom je, že i já se
často nechám ovlivnit nesprávnými postoji, jako například
nepřijímat někoho nebo si z něho dělat legraci. Vím, že je to špatné.
Naštěstí mám příležitost o tom mluvit s dalšími mladými, kteří se
jako já snaží žít Slovo života.
To mi dává sílu začínat znovu a mám z toho velkou radost.“

Francis

I nám chce Bůh dát poznat naši
pravou totožnost, chce nám
odhalit, jak moc myslel na
každého z nás. Jako by nám
říkal:

„Chceš, abych
z tebe a tvého
života udělal
mistrovské dílo?
Jdi po cestě,
kterou ti
ukazuji.“

Každá radostná, neutrální nebo bolestná
událost, každé setkání, každá situace
v rodině nebo ve škole, každý zdravotní
nebo duševní stav má svůj význam.

Dokončíme okamžik za
okamžikem, střípek po
střípku úžasnou,
jedinečnou
a neopakovatelnou
mozaiku našeho života,
který Pán odjakživa
zamýšlel pro každého
z nás.

Jsem tady, Ježíši!

„Jsem služebnice Páně:
ať se mi stane podle
tvého slova!“ (Lk 1,38)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Mladá žena jménem Marie
žila ve svém domě
ve svaté zemi.

Jednou k ní přišel anděl
a zeptal se jí, jestli by mohla
pomoci naplnit Boží plán tím,
že se stane matkou Ježíše.

Marie odpověděla:
„Jsem služebnice Páně;
ať se mi stane podle tvého slova.“
(viz Lk 1:26–38)

Hrála jsem si s koloběžkou.
Pak jsem uviděla maminku,
jak umývá nádobí.

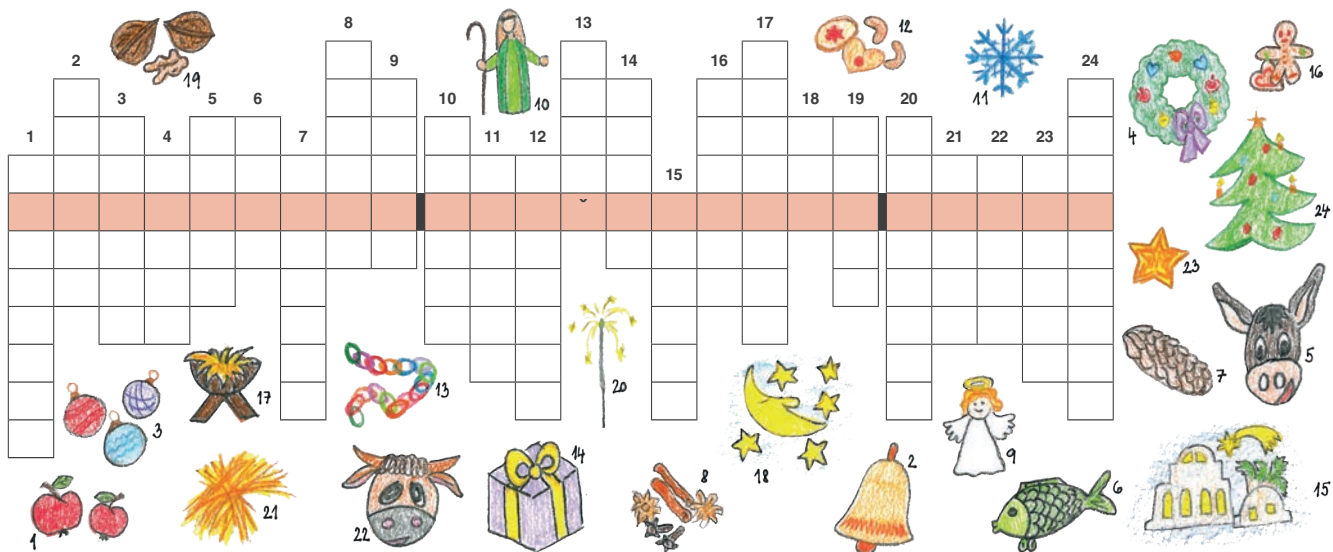

Ve svém srdci jsem cítila,
že jí chci pomoci.
Přestala jsem si hrát a šla za ní.

Pomohla jsem jí s nádobím a byla
jsem velmi šťastná. A maminka mi
věnovala vřelý úsměv.
(Gabriele Antoine z Belgie)

Znáte modlitbu, kterou se rádi modlili vaše babičky a dědečkové? Dnešní tajenka + šifry vám ji připomenou. Napište vše ve správném pořadí.
..... (viz tajenka) + šifra ZZZVZĚSZTZOZVZALZ ZPAZNNZĚZ ZMAZRRIZIZ ZAZ ZOZNZAZ ZPOZČZAZLZAZ ZZZ ZDUZCHZAZ
ZSZVZAZTŽÉHZOZ. AIRAM ALKEŘ: MESJ(viz tajenka) ĚNÁP, ŤA ES IM ENATS ELDOP OHÉVT AVOLS.
.IMÁNIZEMOLAVYBEŘPAMELĚTOLATSES..... (viz tajenka) A

Těšíme se na všechny, kteří se zapojí do luštění, neboť jednoho šťastně vylosovaného čeká sladká odměna. Všechny správné odpovědi budou slosované, proto nezapomeňte napsat zpáteční adresu. Tajenku posílejte na: katechetky@dicb.cz. Výherce z říjnového čísla: Josef Kašpárek, Kunžak

Vedení jindřichohradecké Farní charity se ujala Karolína Píchová

Od 1. listopadu je ředitelkou jindřichohradecké charity Karolína Píchová. Absolventka sociální a charitativní práce na Univerzitě Palackého a Masarykově univerzitě, vyrůstala v milující katolické rodině se starším bratrem na menší rodinné farmě ve farnosti Deštná. Jako dospívající si ji získaly pěší poutě, nejvýznamnější pouť, kterou absolvovala, byla do Santiaga de Compostela, ušla necelých tisíc kilometrů. Má ráda přírodu a zvířata a ve volném čase se věnuje focení. Ráda zpívá.

Byla jste jmenovaná ředitelkou Farní charity Jindřichův Hradec poté, co jste vítězně prošla výběrovým řízením, a jakými pocity jste jmenování přijala?

Vlastně to pro mě bylo velké překvapení. Původně jsem totiž nad inzerátem mávla rukou, protože jsem si říkala, že jsem na tuto pozici moc mladá. Deštnské společenství mládeže mne motivovalo, abych výběrové řízení zkusila, protože jsem v jejich očích na tuto pozici měla, nehledě na můj věk. Když jsem zjistila, že jsem toto místo dostala, prožila jsem takový malý šok (v pozitivním slova smyslu). Postupně se k radosti přidávaly i určité obavy o tom, zda tuto roli zvládnu. Myslím, že toto je příležitost, jak by se na mne mohl Bůh oslavit.

Již několik let mne provází myšlenka sv. Matky Terezy: „Jsem perem v Boží ruce, může si se mnou psát, co chce.“ V tomto duchu se připravuji i na slavnostní bohoslužbu za Farní charitu JH spojenou s požehnáním pro výkon mé práce. (Tato slavnostní bohoslužba proběhla po uzávěrce do tohoto čísla Setkání při farní mši sv. v kostele Nanebevzetí Panny Marie v J. Hradci 19. listopadu).

Ve farnosti hodně pracujete s mladými lidmi, co Vás k tomu inspirovalo? Myslíte si, že nějaké zkušenosti z toho (organizace, komunikace s mladými apod.) můžete využít při vedení Farní charity?

Již od mala mi mnozí říkali, že jsem plná lásky, taková „maminka“. Domnívám se, že to je jedna z mých hříven, na kterých však musím dále pracovat, aby mi Pán snad jednoho dne mohl říct: „služebníku dobrý, dobře si hospodařil.“

V posledních necelých třech letech se intenzivně věnuji Deštnskému společenství mládeže. Ke vzniku tohoto společenství se váže mé osobní svědectví. Po absolvování kurzu animátora jsem přišla nadšeně do farnosti s tím, že to tam rozjedu. Setkala jsem se ale s převládajícím nezájmem vrstevníků. Když jsem pak jednoho dne zaslechla hlas, říkající ať založím společenství, reagovala jsem poměrně negativně. Bůh mi však nedal pokoje. Nakonec jsem rezignovala s tím, že se zkusím zeptat, ale že to je stejně zbytečné. Výsledkem jsou tři roky fungování – duchovní obnovy, pracovní setkání, víkendovky plné her, výlety a další. Nejkrásnější je však slyšet svědectví mladých, kteří sdělují, že díky DSM neztratili víru nebo dokonce našli Pána.

Na to navážu další otázkou, jakou vizi při vedení charity máte, případně máte nějakou dřívější zkušenost s Farní charitou Jindřichův Hradec?

Budu moc šťastná, pokud se nám podaří dosáhnout toho, co se v názvu charity skrývá. Myslím tím caritas, milosrdnou lásku. Toto by měl být právě ten aspekt, který by nás měl do jisté míry odlišovat od neziskových organizací. Ráda bych, abychom dokázali každého člověka vidět, alespoň trochu tak, jak nás vidí náš milující Bůh. On nás nesoudí. Miluje nás takové, jací jsme.

Charita neprojevuje jen skutky tělesné, kterým se Farní charita Jindřichův Hradec již dlouhodobě věnuje skrze Nouzový šatník, potravinovou pomoc či skrze chod Noclehárny sv. Antonína. Jde i o naplňování skutků duchovních, například skrze Poradnu pro lidi v nouzi nebo Sociálně aktivizační službu pro rodiny s dětmi.

Kromě této nosné vize jsem v tuto chvíli v pozorovací fázi, jak přesně Farní charita v Jindřichově Hradci funguje. Samozřejmě se podepíšu na některých změnách, které nás zákonitě budou čekat. Nechci však nic uspěchat. To, že přicházím do Farní charity Jindřichův Hradec zvenčí, vnímám jako svou velkou výhodu. Nejsem ovlivněna stereotypy a situaci vidím komplexněji a doufám, že snad i objektivněji. Aktuálně se snažím zaměřit na vytvoření vazeb v rámci organizace, ale i mimo ni. Postupně se chystáme na Tříkrálovou sbírku. Využiji takto příležitosti a poprosím dosud nezapojené čtenáře, hlavně z Jindřichova Hradce – obraťte se na nás, pokud byste nám chtěli při Tříkrálové sbírce pomoci.

Děkuji Karolíně Píchové za otevřený a podnětný rozhovor plný naděje a radosti a za Diecézní charitu jí přeji, ať se jí a celé Farní charitě s Božím požehnáním daří naplňovat výše popsané poslání a její skrytá přání.

Iva Hojková, redakčně upraveno

Výlet Dobrovolnického centra do Lipna nad Vltavou

Již tradiční víkendový pobyt na Lipně nad Vltavou, pořádaný dobrovolníky z Dobrovolnického centra při Diecézní charitě, proběhl letos v termínu 6.–8. října.

Dospívající děti se spolu schází, aby společným prožíváním a sdílením zážitků upevňovaly vzájemné vztahy i mimo rodinu, učily se zodpovědnosti jeden za druhého a za své činy a rozhodnutí.

Také v letošním roce jsme si díky štědrosti sponzorů uživali nabitého programu. Víkend jsme zahájili zobra v pátek večer – stezkou odvahy, již prošlo všech 12 statečných účastníků. V sobotu jsme nejprve protáhli tělo výletem na kolech. Některé děti seděly na kole úplně poprvé v životě! I přes tuto skutečnost spojenou s nepřízní počasí jsme dojeli až do Frymburku, kde nám sladkou odměnou byla horká čokoláda, a zpět. Odpoledne jsme se vydali na Lipenskou přehradu – na elektrických člunech! Těžko říct, zda se více potily děti, když řídili vedoucí, nebo naopak dospěláci, když člun šoférovaly děti. V neděli jsme i přes velkou zimu podnikli výlet na Stezku v korunách stromů a do Království lesa. Po dobrém obědě už ale k lítosti nás všech nastal čas k balení a k odjezdu. Na nádraží v Českých Budějovicích na děti netrpělivě čekali rodiče. Děti jistě dlouho vyprávěly své zážitky.

Náš velký dík patří všem sponzorům, jmenovitě děkujeme společnosti LIPNO SERVIS s. r. o., CONDUCCO a. s., Dfk Group a. s., panu RNDr. Karlu Karasovi, CSc., velice ochotné paní Ivetě Glaserové a všem vstřícným lidičkám z chaty a restaurace Lanovka.

Za pomoc děkujeme i dobrovolníkům a dětem blahopřejeme ke statečnosti – zima se už hlásila o slovo...

Olga Sýkorová, redakčně upraveno

Foto: Miroslav Bína

Děti z Arpidy navštívily katedrálu a napekly perníky pro papeže Františka

Součástí audience u Svatého otce, v rámci pouti ke cti sv. Mikuláše dne 13. prosince, bude i předání mikulášských perníků, které 6. listopadu vytvořili dětští uživatelé služeb českobudějovického centra Arpida.

Vybraný dětský zástupce Arpidy a českobudějovický biskup Vlastimil Kročil je předají mezi sociálně slabé rodiny v Římě a papeži Františku spolu s pivním ležákem, který otec biskup požehnal 5. září. Perníky děti připravily pod vedením trenéra brankářů u týmu HC České Budějovice Romana Turka a perníkářů společnosti REJ s. r. o. v Plané nad Lužnicí, kteří sušenky a perníky dodají také pro Velvyslanectví ČR při Svatém stolci. Součástí příprav na prosincovou diecézní pouť do Říma ke cti sv. Mikuláše, patrona diecéze, byla i návštěva dětí z Arpidy v katedrále sv. Mikuláše, která přípravě perníků předcházela.

Mediálním partnerem českobudějovické diecézní pouti ke cti sv. Mikuláše je Český rozhlas.

Miroslav Bína

Brownies Matky Terezy

Originální recept Matky Terezy

130g cukru
43g másla
1/2 čaj. lžičky soli
1 lžíce kakaa
1 čaj. lžička vanilkového cukru
2 vajíčka
130g mouky
1/2 lžíce prášku do pečiva
65g ořechů

Postup:
Nejprve promícháme všechny suché přísady a poté pomalu přidáme i tekuté.
Pečeme na 165 stupních cca 30minut.

SANTA GO HOME

aneb Proč pouštíme Santu do bytu

To, o co se předrevoluční režim tolik snažil, tedy nahradit Ježíška dědou Mrázem, a čemu jsme se s úspěchem ubránili, se dnes s lehkostí daří Santa Clausovi. Chlapíkovi v červeném oblečku z reklamy na Coca-Colu vytvořenou švédsko-americkým malířem Haddonem Sundblomem ve 30. letech 20. století. Opanoval řadu českých domácností v doprovodu sobů a skřítků.

Foto: Marek Novák / Člověk a víra

Jak daleko však má k původnímu svatému Mikuláši... Proti tradici Santa Clause obecně asi nelze nic namítat, ale k nám tradičně prostě nepatří. A přesto si jej s klidem a často bezmyšlenkovitě usazujeme do našich domovů v podobě polštářků, hrnků, ozdob, vánočních oblečků, nasazujeme si sobí parohy a skřítkovské čapky. K některým vlézá po stěně domu oknem, s plným vakem, svítcí a křičící kýčem. Proč? Odpověď je prostá – je vidět a můžeme si na něj sáhnout, nebo dokonce sednout. Jeho podobu si můžeme „koupit“. Ježíšek je imaginární. Navíc si jej každý představujeme trochu jinak, což konzumerismu dnešní globalizované doby nevyhovuje – nedá se totiž tak dobře zpeněžit.

Materializujme!

Kult nakupování, konzumu, doprovází společnosti od 50. let 20. století. Západní společnost zasáhl velkou vl-

nou komercializace všeho. V zemích na východ od železné opony pokulhával v podobě front a shánění často základních věcí, ale o to silněji k nám vtrhl v 90. letech minulého století. Mít, sáhnout, vlastnit se stalo potřebou. Barevný, zhmotnělý Santa se tak jednoduše stává výborným obchodním lákadlem. Navíc se coby dekorace dá umístit skutečně na cokoli, a to nejen v zemích, kam tradičně patří. Výrobci jej potřebují dostat i do sféry původního vlivu Ježíška, aby mohli vyrábět ve velkém, více prodat, více vydělat. Santa – to je zisk. A o nic jiného v tomhle miliardovém vánočním byznysu přeci nejde.

(Ne)přemýšlejme

Ptám se Jitky, která se svou pětiletou dcerkou kupuje prostírání se Santou, proč si ho vybrala pro slavnostní chvíli. „No... je to vánoční?“ odpovídá, ale vidí, že se

zamýšlí spíš nad tím, proč se jí vlastně ptám, jestli jí ten Santa nevádí. „Nevím. Je to trochu zmatek, co?“ dodává se smíchem, ale prostírání stejně kupuje. Je hodně barevné a třpytí se. Tak proč by ne. Podobně odpovídá i David a Monikou, kteří jsou majitelé dvou svícňů se Santovými soby a několika malých vánočních skřítků zdobících jejich obývací, když se jich u čaje ptám, proč: „Dělá to vánoční atmosféru, nemyslíš?“ A když se jich ptám, jaké místo má santovská legenda v představě Vánoc u jejich dětí, v našem tradičním, Ježíškovském prostředí, dodávají velmi zdráhavou odpověď neodpověď: „Ale my držíme tradice, šupina pod talíř, krájíme jablka a tak. Vlastně nás to ani nenapadlo.“ Což ukazuje, jak všudypřítomná reklama na santovské Vánoce plíživě, ale o to intenzivněji ovlivňuje naši společnost a málokoho nutí, aby se při nakupování santovských nesmyslností zamyslel.

Zajímavou aktivitu vyvinul před několika lety v tomto smyslu frankfurtský kněz, pater Eckhard Bieger, a nazval ji „Santa free-zone“, tedy prostor bez Santy, v níž pomocí samolepek s přeškrtnutým červeným Santou upozorňuje na nebezpečí vytrácení původního významu vánočních svátků. Santu označuje za „komerční podvod“, bezobsažný, prázdný obraz nakupování a spotřeby, který se na hony vzdálil původnímu obrazu svatého Mikuláše.

Práce se zázrakem

Vánoce nám přitom zvlášť s ohledem na děti nabízejí nekonečné možnosti, jak mluvit o Bohu a jeho zázracích, protože s časem dětského těšení se přicházejí také jejich otázky, třeba: Jak to Ježíšek všechno stihne? Jak může být najednou na tolika místech? Čtyřicetiletá dvojnásobná matka Eva vidí odpovědi poměrně jasně, a jak dodává, v praxi to sama na svých dětech otestovala: „Kdy je v roce příhodnější čas dětem vysvětlit, co je to zázrak, než když se zčista jasna pod vánoční stromečkem objeví dárky? Ptají se, jak to Ježíšek stihne. Všechna racionální vysvětlení jsou ale v tuhle chvíli podle mne zbytečná – prostě „kouzlo“, vůle Boží, Ježíškova. Pomyslí si, a je to.“

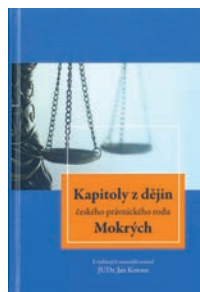
A další otázky: Máme to dětem vlastně takhle říkat? Nebo mají od mala znát pravdu? „U nás to tak bylo. Nějak jsme nedokázali děti mystifikovat, asi proto, že dnes se už ve školce často dozvídají, že ‚Ježíšek není, dárky nosí rodiče‘, čemuž jsme chtěli předejít,“ vysvětluje Petr, otec dvou kluků, „proto jsme od malička dětem říkali, že na památku kouzelné noci, kdy se Ježíšek narodil, slaví lidstvo jeho narozeniny také tím, že si na jeho počest z lásky dáváme dárky. Vzaly to úplně v pohodě, a my nemuseli vymýšlet složité taškařice kolem propašování dárků pod stromeček.“

Na závěr snad jen jedno netradiční vánoční přání: necht se nám i do budoucna dař Ježíška ubránit. Vždyť našemu národu už moc původního nezbývá.

Martina Hrušková

Nová kniha o dějinách rodu Mokrých

Málokterý člověk se může pyšnit čtyřsetletou rodovou historií, během níž by takřka každý z jeho přímých předků v mužské linii zastával významnou funkci ve veřejné správě nebo soudnictví. Nově vydaná kniha *Kapitoly z dějin českého právního rodu Mokrých* dokazuje, že mezi takovéto osoby lze právem řadit bývalého předsedu Nejvyššího soudu České republiky a posléze Vrchního soudu v Praze JUDr. Antonína Mokrého (narozen 12. října 1928 v Českých Budějovicích).

Kniha, kterou z bohatého rodinného archivu Mokrých sestavil JUDr. Jan Kotous, mapuje osudy příslušníků tohoto rodu od 16. do sklonku 20. století. Na pozadí velkých dějinných událostí tak před čtenářem znovu ožívají příběhy lidí, kteří po sobě zanechali nesmazatelnou stopu v právním vývoji českých měst a městeček (Netolice, Vodňany, České Budějovice, Lišov, Náchod, Praha atd.).

Hlavní protagonisté jsou v jednotlivých kapitolách představeni formou biografických medailonků, jež vždy doplňuje stručný přehled o životě jejich manželek a potomků. Na několika místech je pak v textu učiněna odbočka k osobám, které měly přímou vazbu na právníkou linii rodu (generální vikář Vojtěch Mokrý (1803–1882), polní zbrojmistr Ludvík Pávek (1837–1907), dva přední členové Českého kvarteta, a Theodor Mokrý (1857–1945), odborník na lesnictví a rybníkářství).

Na úsvitu dějin rodu stojí původně rožmberský služebník Urban Mokrý ze Soběslavi (cca 1577–1650), jenž se před vypuknutím třicetileté války usadil v Netolicích, kde zanedlouho začal působit v městské radě. Se znalostí a aplikací Koldínova zákoníku (vyd. 1579) se jeho potomstvo následně podílelo na správě tohoto jihočeského městečka až do reforem císaře Josefa II.

V průběhu 19. století se pokračovatelé rodu Mokrých začali vzdělávat na univerzitách v Praze a Vídni, kde navazovali kontakty s významnými představiteli politického a kulturního života (Tomáš G. Masaryk, Svatopluk Čech, Julius Zeyer atd.). Od tohoto okamžiku se z nich stali vzdělání právníci, kteří se napříště profilovali jako notáři. Tuto profesi vykonávali kontinuálně až do zestátnění notářství, k němuž došlo v roce 1952.

Právní, regionální i rodopisná historie získávají touto knihou do své sbírky cenný příspěvek, který si vzhledem k svému obsahu bezpochyby najde široké spektrum čtenářů.

Tomáš Hunčovský

Nejen vánoční zamyšlení s Karlem IV.

V příštím roce si budeme připomínat 640 let od smrti velkého českého krále a císaře Karla IV. Tento náš „největší Čech“, jak je nazýván dle jedné televizní ankety, bývá právem v současném dějepisectví označován za genia, který v našich národních dějinách nemá sobě rovného.

Karel IV. se narodil dne 14. května roku 1316 jako prvorozený syn krále Jana Lucemburského a Elišky Přemyslovny. Právě po své matce zdědil hluboké náboženské sklony, které, můžeme říci, byly rozvinuty do jakéhosi překrásného a vzácného květu pobytem v Paříži a studiem filozofie a teologie. Za vychovatele zde měl jednoho z nejlepších duchovních té doby, benediktina Petra Rogera (1292–1352), který se stal později papežem Klimentem VI. Karel nám o něm říká toto: *„Byl jeden muž velmi moudrý, Petr, opat fécampský, původem z Limognes, člověk výmluvný a vzdělaný a všelikou ušlechtilostí mravů ozdobený. On mne zahrnoval velikou láskou a otcovskou přízní a poučoval mne častokráte z Písma svatého“*. Právě on to byl, kdo přivedl tehdy mladého králevice ke studiu a i hluboké mariánské zbožnosti, jak na to vzpomíná i sám Karel později ve svém životopise: *„Naučil jsem se číst hodinky blahoslavené Marie Panny, a když jsem již poněkud porozuměl, čítal jsem je denně v dobách svého dětství stále raději, neboť mým opatrovníkům bylo od krále nařízeno, aby mne k tomu nabádali ...“* Kromě teologie a filozofie se v Paříži Karel IV. naučil i řečem - vždyť ovládal jazykem i písmem italštinu, němčinu, francouzštinu a latinu. Zde byl také i biřmován a přijal po svém kmotru francouzským králi jméno Karel, které pak mu již zůstalo navždy.

Dalo by se říci, že plodem Karlova pařížského vzdělání byla skutečnost, že i při nesmírné své zaměstnanosti, kdy jako vladař spravoval a řídil osudy více než poloviny tehdejší Evropy, našel ještě dost času a zájmu, aby se věnoval literární činnosti. Kromě svého životopisu, který byl ještě za života Karla IV. přeložen do českého jazyka, sepsal řadu citátů a výpisků z učených knih, které doplnil úvahami, jak se má chovat správný křesťan, a to zejména je-li panovníkem. Později je doplnil i výkladem několika biblických míst. Toto dílo nese název *Moralitates* a vzniklo pravděpodobně jako první literární dílo Karla někdy na začátku čtyřicátých let 14. století. Z literárních děl krále Karla je nutno ještě připomenout legendu o sv. Václavu. Karel IV. byl v středověkých dějinách lidstva úplnou výjimkou v tomto směru, vždyť bylo mnoho jeho současníků panovníků a velmožů, kteří s velkými obtížemi dokázali přečíst sotva žaltář.

Čteme-li literární dílo Karla IV., v hluboké úctě se musíme sklonit před jeho teologickými výklady Písma svatého

a duchovní hloubkou jeho života. Ve svém vlastním životopise seznamuje čtenáře Karel IV. také i o mimořádných projevech Boží přízně, kterých se mu dostalo. Například jak díky své zbožnosti unikl zrádnému vražednému útoku v jednom italském klášteře. Jelikož se rozhodl jít na mši svatou a zachovat eucharistický půst, nepojedl připraveného pokrmu. Když se vrátil z pobožnosti, zjistil, že jeho družina, která místo účasti na mši svaté se oddávala hostině, se svíjela v smrtelných křečích otravy. Na jiném místě můžeme číst, jak byl „zázračně“ zachráněn na přímlovu sv. Kateřiny v bitvě u San Felice, kdy byl zalehnut zraněným koněm, či čteme o varovném snu, ve kterém byl nabádán, aby se neoddával nemravnému životu.

Nebudeme v tomto krátkém zamyšlení věnovanému Karlu IV. popisovat všechny jeho činy, které jsou dostatečně známé z každé učebnice dějepisu, jako založení univerzity, stavbu mostu, svatovítské katedrály či hradu Karlštejna. Spíše si v souvislosti s nastávající adventní a vánoční dobou připomeňme hluboký duchovní rozměr života a díla Karla IV. Ve svých zbožných úmyslech byl Karel IV. podporován mystickým proudem nové duchovní kultury, kterou uvedl do Prahy a která se šířila především z kartuziánských klášterů. Tato kartuziánská zbožnost vytlačovala zvolna vliv jiných řádů a u nás proslula především jménem Konráda z Haimburku, který býval v polovině 14. století častým hostem na praž-

ském královském dvoře i na dvoře arcibiskupa Arnošta z Pardubic.

Karel IV. si byl ale dobře vědom toho, že duchovní život má být rozmanitý a tuto rozmanitost také miloval. Proto dal např. jen v Praze postavit celou řadu kostelů, z nichž každý má docela jinou podobu, ale všem je společná monumentální úroveň. Karel IV. chtěl učinit z Prahy především duchovní světové centrum a proto přivedl do naší vlasti mnoho řeholních řádů jako karmelitány, celestiny, hyberny. V obzvláštní lásce měl učené dominikány, kteří směřovali k zdokonalení rozumového i duchovnímu náboženského života. Je nutno vyzdvihnout, že přes svou hlubokou zbožnost nebyl nakloněn žádnému „blouznění“ a všechny jeho činy a celý jeho život byl modlitbou. Duchovní posilou mu bylo pravidelné rozjímání. Vždyť z jeho života máme zaručenou zprávu, že v době sváteční se uzavíral, pokud mu do dovoluvaly vládařské povinnosti, do malé kapličky sv. Kateřiny na hradě Karlštejně, aby tam v úplné uzavřenosti a tichu se oddal zbožnému rozjímání, zpytování svědomí a modlitbám. Rozmar krále? Nikoliv, Karel IV. veškerou svou moudrost, státnický rozhled a sílu čerpal z intimních rozhovorů s Bohem a tím může oslovit dodnes i nás přes hlubokou propast věků, která nás dělí od jeho smrti v roce 1378.

A jak Karel slavil Svátek Narození Spasitele? Jako král a později císař osobně „účinkoval“ nejednou při slavnosti mši, kdy oděn v majestátním rouchu, s korunou na hlavě předčítal i nám důvěrně známá slova vánočního evangelia „vyšel rozkaz od císaře Augusta ...“. A co by nám vzkázal nejenom pro vánoční dobu, ale pro celý náš život jako nejdůležitější? Nejspíš to, co napsal téměř na začátek svého životopisu:

- „Budte milosrdní k nuzným a chudým tak, jak si přejete dojit milosrdenství u Pána pro svou nuznost a křehkost“
- „Budete-li nenávidět lakomství, poplyne vám bohatství, k němu však nepřikládejte svých srdcí, ale shromažďujte si poklady moudrosti, neboť v jejím vlastnictví je panování. Lakomec nepanuje, nýbrž je poddán vládě peněz“.
- „Dopustíte-li se hříchu, ať vaše duše cítí lítost a uteče se k prameni zbožnosti a milosrdenství. Jakkoliv je lidské hřešit, přece je dábelké v hříchu setrvávat“.
- „Nebudte rozmařilí v jídle a pití, jak činí ti, jejichž bohem je břich a jejichž slávou i koncem je hromadění hnisu“.
- „Pomněte, že jsem obrácen v prach a v hlínu červů. Podobně i vy upadnete v nic, přecházejíce jako stín a jako květ polní. Co je platná urozenost aneb hojnost věcí, není-li přidáno čisté svědomí s pravou vírou a s nadějí na svaté vzkříšení“

Prof. Martin Weis

Cena charity pro paní Krejčovou z Týna nad Vltavou

Foto: Lubomír Kálek

Paní Jiřina Krejčová z Týna nad Vltavou zajisté prožívala poslední říjnový den a první sváteční listopadové dny obzvlášť slavnostně. Obdržela totiž za Diecézní charitu České Budějovice Cenu charity, kterou jí jako dalším osmi oceněným předal ředitel Charity ČR Lukáš Curylo spolu s prezidentem Charity ČR biskupem Pavlem Posádem a Petrem Malimánkem ze společnosti T-Mobile.

O své Ceně charity se paní Jiřina dozvěděla na charitativní poradě, kdy paní ředitelka Daniela Werbynská Laschová mezi jinými oznámila: „Tak jedna z nás bude oceněna, jako já jsem dostala Cenu regionu.“ Dál vzpomíná: „My máme výbornou ředitelku, pak ale řekla mé jméno a já jsem nevěděla, jaká bije, lidé se smáli, to prý mé grimase.“ To však mělo ještě své pokračování: „Při koncertu Bratří Ebenů v Budějovicích ke mně přišel ředitel Diecézní charity pan Kohout a povídá mi – Tak co, zprávu o ocenění jste dostala? To už jsem věděla, odkud vítr vane. Víím ale, že by si takové ocenění zasloužilo plno lidí kolem mě.“ Též se podělila o své dojmy z práce mezi starými lidmi: „Těší mě každý ten člověk, co přijde a že chodí i ti, co dřív nechtěli.“

Iva Hojková

Mendík zpíval pro hospic

Ve čtvrtek 16. 11. se v českobudějovickém kostele sv. Vojtěcha uskutečnil koncert smíšeného pěveckého sboru MENDÍK Gymnázia Jana Valeriána Jirsíka. Duchovní písně připomněly zaplněnému kostelu nejen blížící se Advent. Sbor totiž vystoupil s hudebním programem, který byl uveden při zářijové premiéře v Chrámu sv. Petra ve Vatikánu, jehož část zazpívali i při generální audienci sv. otci papeži Františkovi.

Koncert v salesiánském kostele, provázený slovem Víti Marčika, se uskutečnil se jako narozeninový dárek k ročnímu výročí ve prospěch Domácího hospice sv. Veroniky. Ten za 12 měsíců své nelehké služby doprovodil na Věčnost v krajském městě a přilehlém okolí na osm desítek umírajících.

Domácí hospic sv. Veroniky nabízí specializovaný typ péče, jejímž cílem je, aby i těžce nemocný člen rodiny mohl žít i prožít závěr svého života doma mezi svými blízkými. Poskytuje komplexní zdravotní, sociální, psychologickou i duchovní péči na konci života. Vycházíme z křesťanského pohledu na člověka, na jeho jedinečnost a nesmrtelnost duše. Duchovní rozměr péče patří k nejdůležitějším. Naším cílem je, aby i nevléčitelně nemocný pacient mohl dožít bez bolesti, nezůstal v posledních chvílích osamocen, byl obklopen především svými blízkými, aby za každých okolností byla zachována jeho lidská důstojnost. Péči poskytujeme v Českých Budějovicích a v okolí do 25 km.

Od nového roku nás v Č. Budějovicích najdete na nové adrese – Dobrovodská 105. Více na www.hospicveronika.cz.

PhDr. Robert Huneš

Začal nový školní rok AKLY

Nevíte, co je AKLA? Je to zkratka pro aktivního laika. A kdo je takový aktivní laik? Jednoduše řečeno, takovým aktivním laikem bychom měli být my všichni.

Samozřejmě s ohledem na osobní situaci, jako je např. zdravotní omezení, ještě příliš malé děti, které vyžadují péči svých rodičů, nebo? Vlastně již není žádné „nebo“, protože farnost, to je vlastně taková rodina. A v rodině obvykle jsou děti, rodiče, prarodiče, lidé studující, pracující a též lidé zaslouženě odpočívající. A ti všichni mají za úkol vytvářet v rodině příjemné klima, malou církev, kde Ježíš je uprostřed nich. A stejně tak, jak funguje přirozená rodina, měla by fungovat i rodina farní.

A tím jsme již blízko k aktivnímu laikovi. Vždyť ten, kdo je aktivní, může využít svých talentů, dovedností, schopností ve službě druhým, ve službě své farnosti, své farní rodiny. Nemusíme dělat hned velké věci, realizovat velké projekty. I taková drobnost, jako je např. pomoc s úklidem kostela, modlitba s někým, kdo má těžkosti, úsměv a poděkování varhaníkovi atd., atd. To jsou věci, které můžeme dělat opravdu všichni.

Někteří z nás mají možnost věnovat svůj (často drahoceenný) čas i studiu v rámci Celoživotního vzdělávání a přihlásili se na kurz AKLY. Tam díky přednáškám mohou nahlédnout do oborů, jako je např. didaktika, teologie a další. A zároveň v sobě najít možnost, jak nejlépe a efektivně využít schopností pro dobro ostatních. Přejme jim ze srdce, aby pro ně byl letošní školní rok požehnaný a aby byli „solí a kvasem“ ve své farnosti.

DKS

Setkání s Písmem Svatým

Čtyři adventní neděle nás svými čteními připravují na Vánoce. První liturgické čtení pochází pro první tři neděle stále z téže knihy, z proroka Izajáše. Není divu, vždyť tento prorok je i v Novém zákoně několikrát zmíněn jako ten, kdo předpověděl události ze života Ježíše, Božího syna.

Texty, které jsou z knihy Izajáše vybrány pro první tři adventní neděle, však nejsou ony klasické „prorocké“ texty předpovídající příchod Krista. Pocházejí z druhé a třetí části této nejdelší prorocké knihy a popisují něco, co lze nazvat „typickým jednáním“ našeho Boha.

Celá kniha Izajáš obsahuje slova připsaná proroku, který působil na jeruzalémském královském dvoře v 8. a 7. stol. př. Kr. Její první část je spíše kritická a často negativní; popisuje mj. provinění Judska proti Bohu i proti bližnímu a jejich důsledky. Čtenáři stačí prolistovat první kapitolou, aby si udělal představu. Vina národa s sebou nese své důsledky: dobytí země nepřitelem, zánik státu, odchod části národa do zajetí pryč ze země, kterou jim Bůh kdysi dal. Na tuto skutečnost poukazují ostatně i další prorocké knihy jako Ámos, Micheáš, Ozeáš, Sofonjáš, hovořící podobně o útisku, úplatcích, vraždách, sociální nespravedlnosti apod... Druhá a třetí část Izajášovy knihy jsou naopak velmi pozitivní, neboť hovoří o tom, co přichází poté, co na národ dopadly důsledky jeho hříchu. Tyto kapitoly poukazují na Boží slitování, na jeho milosrdenství, na to, že „jeho cesty nejsou cestami našimi“ (Iz 55,8), či – vyjádřeno krásnými slovy proroka Ozeáše – že Hospodin je „Bůh, a ne člověk“ (Oz 11,9), takže jeho jednání se od lidského diametrálně liší. Bůh je na rozdíl od člověka a od izraelského národa své smlouvě věrný a dokáže se přenést přes nevěru národa a dát mu novou šanci.

Tyto pasáže nehovoří přímo o poslání Božího syna na svět, nehovoří o Vtělení, nepředpovídají nic konkrétního z Ježíšova života či působení. Mají daleko důležitější význam: hovoří o tom, jaký Bůh je, jak jedná, jak smýšlí. Bůh totiž je stále stejný, nemění se (Mal 3,6). To, jak se zachoval ke svému národu poté, co jej vydal jeho vlastním hříchům, je pro něj typické. Jde o jeho „charakteristický povahový rys“, lidskému rozumu jen obtížně pochopitelný. Ostatně celé Písmo je postupným odhalováním jeho tváře, aby se nakonec celá objevila v tváři Kristově, počínaje jeho narozením v judském Betlémě. Boží jednání s člověkem se opakovaně ukazuje na mnoha starozákonních stránkách. V tomto smyslu je celý Starý zákon „předpovědí“ novozákonních událostí, neboť v životě Ježíše se toto Boží jednání, vykreslené

Zdroj: Wikipedia

a opakující se v průběhu izraelských dějin, ukazuje ve své plnosti. V tomto smyslu jsou starozákonné texty odleskem novozákonních, ovšem na druhou stranu nám pomáhají plně pochopit a docenit, co pro nás Bůh v Ježíši udělal.

Vybrané Izajášovy texty jsou v tomto ohledu dobrou volbou. Texty první adventní neděle hovoří o lidském vědomí vlastní viny, slabosti; vina a její důsledky jsou popisovány velmi poeticky, smutně až melancholicky v barvách špinavého, bezradostného podzimu – neboť Bůh skryl svou tvář. „Trest“, nynější stav, není projevem Boží pomstychtivosti, nýbrž jen přirozeným důsledkem lidského jednání. V kontrastu k tomu je však sou-

časně Bůh stvořitel člověka a jeho zachránce; Izajáš hovoří o nesrovnatelnosti Boha a člověka, a právě v tom spočívá lidská naděje, v tom, že Bůh není člověk.

V textech druhé adventní neděle zaznívá hlas naděje či pevného přesvědčení, že Bůh je již na cestě k záchraně svého lidu; obraz dobrého pastýře je nám velmi dobře znám z Nového zákona. Čas bloudění skončil, protože Bůh se rozhodl opět odhalit lidu svou tvář. Současně s tím zaznívá výzva připravit Bohu, který přichází se svou záchranou, cestu; slova známá z evangelií, kde jsou spojena s počátkem Ježíšova působení. Boží milost vyžaduje lidskou odpověď, její vstřícné přijetí.

Konečně texty třetí neděle hovoří o milostivém létě. Izajáš naráží na zákon z knihy Levitikus, podle něž se každého 50. roku odpouštějí všechny dluhy, jsou propouštěni otroci a všechn majetek se vrací původním majitelům, tj. vše špatné, co se za předchozích 50 let nashromáždilo, je v jednom okamžiku smeteno a smazáno. Podobnou věc nyní Bůh činí pro svůj lid: jedním škrtem ruky maže všechny jeho provinění, všechny jeho dluhy, propouští je z otroctví, do něž se sám dostal, vrací mu zemi, svůj dar, o kterou přišel. Milostivé léto je svrchovaný akt Božího milosrdenství. Zákon o milostivém létě je jen slabým lidským odrazem Božího jednání, které svůj vrchol nachází právě v milostivém létě narození Božího syna.

ThLic. Adam Mackerle, Th.D.

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

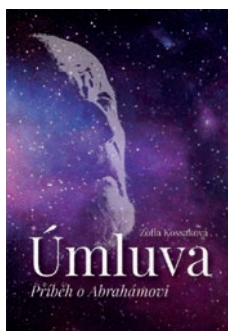
Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Zofia Kossaková

Úmluva – Příběh o Abrahámovi

Historický román s biblickou tematikou, který zachycuje Abraháma jako hlavní postavu. Abrahám je zde popsán jako člověk z masa a kostí se všemi pochybnostmi a starostmi. Román byl napsán pod dojmem válečných zážitků z vězení a koncentračního tábora a měl být pomocí pro ty, kdo jsou pronásledováni.

Váz., 464 s., 365 Kč

Sophie de Mullenheim

Na dvoře Alexandrově

Ve třetím díle se sestry konečně potkají, ale jen na krátký čas, neboť je potřeba postarat se o malou Marii, jejíž život je ohrožen. Příběh tentokrát zavede čtenáře až do Ruska na carský dvůr. Z Ruska pochází i Dimitrij, s nímž se setkává Emilie se svou přítelkyní. Ten přidává další kamínek do mozaiky vztahů, které propojují minulost se současností.

Brož., 240 s., 249 Kč

F. X. Nguyen Van Thuan

Svoboden ve víře – Ze zkušenosti vězněného biskupa

V této knize se autor chce s námi podělit o svou zkušenost, tedy o to, jak se v každém okamžiku svého života ve vězení setkával s Ježíšem při hledání Boha a jeho vůle – v modlitbě, ve svých bratrích a sestrách, v Paně Marii.

Brož., 88 s., 99 Kč

Příběh Abraháma, syna Terachova (DVD)

Putování po stopách Abraháma, praotce tří monoteistických náboženství, za pomoci biblických i mimobiblických pramenů, svědectví archeologických nálezů i výsledků teologického bádání židovských, křesťanských a islámských odborníků rekonstruuje příběh z knihy Genesis.

DVD, český a anglický dabing,
120 min, 270 Kč

Narodil se Kristus Pán (DVD)

Poselství Třebochovického betléma ve vánoční meditaci kardinála Vlků o zázračném tajemství narození, jež uvedlo do pohybu mnoho lidí i věci.

DVD, 27 min., 99 Kč

Personalia

A. Ustanovení:

Ing. Petr Sýkora byl k **31. 10. 2017** odvolán z funkce člena ekonomické rady českobudějovické diecéze.

Č. j.: 3790/2017.

Mons. ThLic. David Henzl byl k **1. 11. 2017** jmenován členem ekonomické rady českobudějovické diecéze.

Č. j.: 3784/2017.

B. Životní jubilea:

R. D. Mgr. Marcin Dawid Żelazny, oslaví **26. 11. 2017** své čtyřicáté narozeniny.

Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D., trvalý jáhen, oslaví **4. 12. 2017** své čtyřicáté narozeniny.

R. D. Ing. Mgr. Vítězslav Holý, oslaví **3. 12. 2017** své padesáté páté narozeniny.

Karel Sádlo, trvalý jáhen, oslaví **26. 11. 2017** své šedesáté páté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského svěcení:

R. D. Mgr. Ruslan Zassiedko, oslaví **24. 11. 2017** své patnácté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

D. Úmrtí:

R. D. Mgr. Pavel Kubů, důchodce v Domě sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí, zemřel **3. 11. 2017**. Po zádušní mši sv. 13. 11. 2017 v 10 hod. v Drákově, bude pohřben do rodinné hrobky na místním hřbitově.

R. I. P.

KATOLICKÝ TÝDENÍK DÁREK NA CELÝ ROK

Přemýšlejte o dárcích pod stromeček? Tím našim můžete povznášet, inspirovat a (in)formovat po celý rok!

Máte rádi Katolický týdeník a chcete, aby ho mohli číst i vaši blízcí? Dopřejte jim to! Zařídte jim dárkové předplatné.

JAK NA TO?

Vyplňte elektronický kupon na www.katyd.cz, nebo kontaktujte KT e-mailem podhorska@katyd.cz, nebo zavolejte do redakce na telefon 224 250 395.

CO POTOM?

Obratem obdržíte dárkový certifikát se jménem obdarované osoby. Poté dostanete od distributora KT poštovní poukázku k úhradě. Všechny objednávky, na nichž se bude odlišovat odběratel od plátce, zohlední KT jako dárkové. Po zaplacení obdržíte samozřejmě také dárek pro nově předplatitele.

STIHNU TO?

S nabídkou přichází KT už nyní, aby v redakci stačili vše včas vyřídit. Neváhejte. Ozvěte se co nejdříve, nejpozději 18. prosince. Cena předplatného činí 780 Kč.

**Katolický
týdeník**